

Proti usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut návrh na odklad exekuce, byl podán rekurs, jež rekursní soud odmítl. Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Rekursní soud odmítl rekurs proti usnesení soudu první stolice, ježto rekurs neobsahuje rekursního návrhu. Stěžovatel míní, že to není nutno, ježto § 520 c. ř. s., jednající o formě rekursu, nenařizuje výslovně, že rekurs má mít takový návrh. Ale stěžovatel přehlíží, že již z §§ 74 a 76 c. ř. s. plyne, že každé podání má obsahovati návrh, o němž má soud k tomu povolaný rozhodovati. V §§ 520 druhý odstavec a 506 poslední odstavec c. ř. s. jest pak nařízeno, jaký další obsah má rekurs míti. Nedostatek rekursního návrhu není formální, nýbrž věcnou vadou podání, takže řízení podle §§ 84 a 85 c. ř. s. nemá tu místa (srov. Neumannův komentář k c. ř. s., vydání III., str. 674 a 675).

Čís. 7932.

Pensijní pojištění.

Pod § 2 (1) čís. 1 zák. ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. spadají nejen zaměstnanci, kteří do svého 55. roku nebyli v žádném zaměstnání povinném pojištěním a potom teprve nově vstoupili do takového zaměstnání, nýbrž i zaměstnanci, kteří v zaměstnání, jež se stalo pojištěním povinným teprve zákonem čís. 89/1920, již byli a v době účinnosti zákona překročili 55tý rok svého věku.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Rv II 161/28.)

Žaloba, již se domáhal bývalý šafář na zaměstnavateli kromě jiného též náhrady škody, ježto ho žalovaný nepřihlásil k pensijnímu pojištění, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání není opodstatněno, pokud s hlediska dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. napadá rozsudek odvolacího soudu proto, že odvolací soud nepřiznal žalobci požadované zaopatřovací požitky jako náhradu škody za to, že žalovaný nepřihlásil žalobce k pensijnímu pojištění. Žalobce byl na statku žalovaného šafářem a šafáři stali se povinnými pojištěním teprve zákonem ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n. Než podle tohoto zákona nestali se pojistně povinnými šafáři všichni, zejména nestal se pojistně povinným žalobce. Podle § 2 (1) čís. 1 nepodléhají pojistně povinnosti zaměstnanci, kteří teprve po dokonání 55. roku svého věku vstupují po první do zaměstnání, zakládajícího pojistnou povinnost. Žalobce byl v době účinnosti řečeného zákona, to

jest k 1. červenci 1920 již přes 55 let stár a tudíž pojistné povinnosti nepodléhal. Žalovaný nebyl tedy povinen žalobce k pensijnímu pojištění přihlásiti (§ 73 zákona ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák.) a následkem toho není povinen žalobci, protože ho nepřihlásil, náhradou škody, to jest zaopatřovacími požitky na něm požadovanými. Jest mylným názor dovolatelův, že, i když v oné době byl již přes 55 let stár, podléhal pensijnímu pojištění podle zákona čís. 89/20, protože nevstoupil teprve po svém 55. roku po prvé do zaměstnání jako šafář, nýbrž již dříve od roku 1891 v zaměstnání tom byl. Mylným jest tento názor dovolatelův proto, že zákon čís. 89/20 v § 2 (1) čís. 1 neměl na mysli jen zaměstnance, kteří do svého 55. roku v žádném pojištění povinném zaměstnání nebyli a potom teprve nově do takového zaměstnání vstoupili, nýbrž mínil i zaměstnance, kteří v zaměstnání, jež se později, teprve zákonem čís. 89/20, pojištěním stalo povinným, již byli a v době účinnosti zákona 55. rok svého věku překročili. Že tento jest smysl ustanovení § 2 (1) čís. 1 zákona čís. 89/20, plyne z toho, že zákonodárce neměl úmyslu tímto ustanovením ustoupiti od zásady již dříve v předcházejících zákonech o pensijním pojištění ze dne 16. prosince 1906 čís. 1 ř. zák. z roku 1907 a ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. (§ 2 odstavec 1 čís. 1) vyslovené, že nemá býti nově pojištěním povinen, kdo dokonal 55 let. Tato zásada, ovšem s věkovou hranicí 60 let, vyslovena jest též v zákoně ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity, a stáří (§ 6 písm. b). Správně tedy uznal odvolací soud, že žalobci požadované zaopatřovací požitky ani jako náhrada škody nepřísluší.

Čís. 7933.

Tříletou promlčecí lhůtu při žalobách o zvrácení posledního pořízení dlužno počítati ode dne jeho prohlášení.

(Rozh. ze dne 31. března 1928, R I 142/28.)

Terezie K-ová zemřela dne 4. prosince 1923, dne 10. prosince 1923 byla prohlášena její poslední vůle a dne 20. prosince 1923 byla pozůstalost projednána. Žalobou, zadanou na soudě dne 13. prosince 1926, domáhala se žalobkyně, dědička ze zákona, na dědicích ze závěti, by byla zvržena poslední vůle. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje právní moci, znovu projednal a rozhodl. Důvod y: V § 1487 obč. zák. stanovena je ke zvrhnutí posledního pořízení lhůta tří let, v níž musí býti žaloba podána, není tam však určeno, od kdy dlužno tuto lhůtu počítati. Soud první stolice zastává stanovisko, že tuto lhůtu sluší počítati ode dne prohlášení posledního pořízení, tedy v souzeném případě od 10. prosince 1923 (čl. 3 spisů). Uváží-li se, že